VILOBÍ D'ONYAR

El municipi de Vilobí d'Onyar, tot i pertànyer a la comarca de la Selva, forma part de l'àrea urbana de Girona. S'estén a banda i banda del riu Onyar, i el seu terme municipal el componen els pobles de Salitja, Sant Dalmai i Vilobí, que és el centre administratiu del municipi. Inclou, a més, els veïnats de les Boires, Cal Ferrer Pagès, Can Costa i la Sarreda, així com les urbanitzacions de Can Bells i Can Terrer. En el terme municipal hi ha l'Aeroport Internacional Girona-Costa Brava. S'hi pot accedir des de la sortida 8 de l'autopista AP-7, o des de la C-25 o Eix Transversal, poc abans del km 229, seguint la GI-533, que travessa el terme. Altres carreteres locals faciliten la comunicació pel territori.

El castell de Vilobí d'Onyar està adossat a la part posterior de l'església parroquial de Sant Esteve, just al centre de la població. La primera referència documental fefaent que tenim de l'existència del castell data de l'any 1241, quan s'esmenta com *Castro Villabino* en el reconeixement de Gardeny pel vescomte Guerau V de Cabrera. Cal apuntar també l'existència anterior d'un senyor de Vilobí, esmentat en un document de l'any 1166 com *estradarius de Villa Albini*; el que no queda clar és si el castell ja existia en aquell moment. La seva estructura actual és molt posterior.

Text: MGC/MJV

Ermita de Santa Margarida

La petita ermita de Santa Margarida es troba en un pla dins del terme municipal de Vilobí d'Onyar, a 2 km aproximadament d'aquesta població. S'hi arriba seguint una pista forestal que surt del nord-est de Vilobí. Encara que tot apunta que es tracta d'un temple de més antiguitat, la primera notícia documental que se'n coneix data del 1290, quan

Vista general

va rebre un llegat de llibres. L'edifici consta d'una nau rectangular, coberta per volta de canó, sense diferenciació amb l'absis, que és de testera plana, a la part superior del qual s'obre una finestra de mig punt i esqueixada doble. Es podria situar en la tipologia d'esglésies construïdes a finals del segle XII i la primera meitat del XIII, amb una estructura semblant a la d'alguns temples de la zona de l'Empordà. L'any 1665 es van dur a terme grans modificacions en la seva estructura, com l'afegitó d'un porxo amb coberta a dues vessants i la construcció d'un campanar d'espadanya de dos ulls (reconstruït posteriorment, quan va adquirir la seva forma actual amb una sola obertura). Per tant, es tracta d'un temple d'estructura romànica tardana, amb reformes d'època barroca. A l'interior es conservava, fins a la seva destrucció el 1936, un retaule dedicat a santa Margarida que procedia de la catedral de Girona.

Text i foto: MGC

Bibliografia

CATALUNYA ROMÀNICA, 1984-1998, V, pp. 351-352; ESPAÑOL BERTRAN, F., 1992-1993, pp. 35-43; MONSALVATJE Y FOSSAS, F., 1889-1919, XVIII, p. 148; SUTRÀ I VIÑAS, J., 1965, pp. 25-32.

Ermita de Sant Llop de Sant Dalmai

EL QUE HAVIA ESTAT L'ANTIGA ERMITA DE SANT LLOP no és més que una edificació en estat de ruïna, situada al petit poble de Sant Dalmai, que pertany al municipi de Vilobí d'Onyar. Des de la seva posició, en el sector sud-oest del volcà de la Crosa, s'albira gran part de la plana de la Selva, Argimon, el Montseny i les Guilleries. S'accedeix a aquest temple, dedicat a sant Llop de Troyes, per una pista forestal que surt darrere de l'església parroquial de Sant Dalmai.

Els orígens de Sant Llop es podrien situar al voltant del segle X o XI, però no hi ha referències documentals al temple fins a l'any 1279, quan s'esmenta en un document de venda del vescomte Ramon de Cabrera al noble Berenguer de Gornau. Aleshores, l'església era propietat del castell de Brunyola. D'origen romànic, l'edifici va ser reconvertit en el segle XIX en una torre de telegrafia òptica militar. El 1875, durant les guerres carlines, l'ajuntament de Vilobí d'Onyar va costejar part de les obres de fortificació del seu recinte.

Es tracta d'una església d'una sola nau, coberta per una volta de canó lleugerament apuntada (que ha patit alguns ensorraments) i capçada per un absis semicircular que es cobreix amb una volta de racó de forn. Entre la nau i l'absis no hi ha cap arc triomfal. A la volta es poden observar encara restes de l'encanyissat de la cintra utilitzada per a la seva construcció, que també es poden veure en un nínxol obert al mur septentrional. A la part central de l'absis s'obre una finestra de mig

Planta

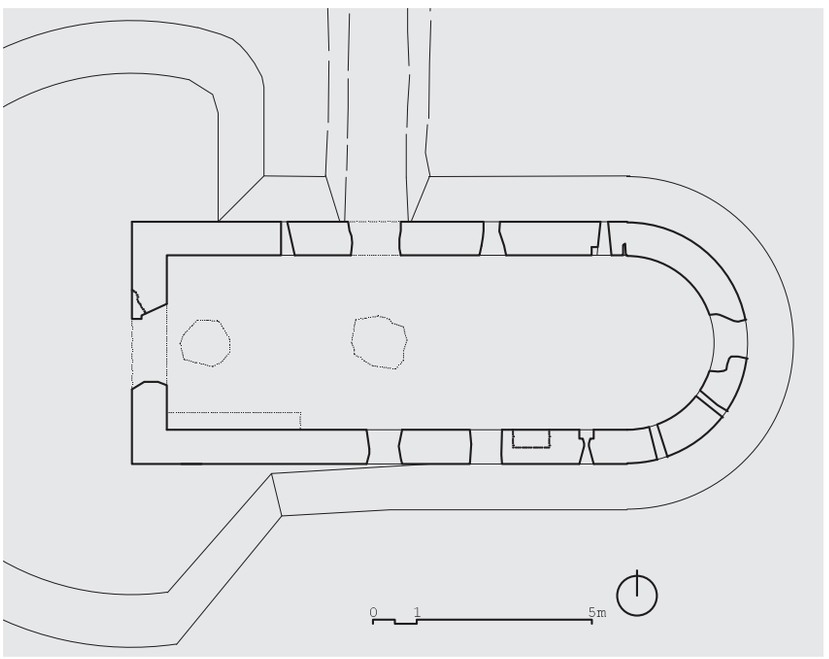

Interior

punt amb esqueixada doble. Els paraments exteriors dels murs estan acabats en forma de talús. L'aparell de la construcció és una maçoneria de pedra volcànica local. L'edifici no té cap mena d'ornamentació mural, ni a l'interior ni a l'exterior. La seva cronologia es podria situar en la primera meitat del segle XIII.

Text i foto: MGC - Plànol: IFM

Bibliografia

CASTELLS CATALANS, ELS, 1967-1979, III, pp. 466-469; CATALUNYA ROMÀNICA, 1984-1998, V, pp. 350-351; MONSALVATJE Y FOSSAS, F., 1889-1919, XVII, p. 175.